

I. RÉSZ

ÜRES TEREK

ÚJRA OTTHON

A GYEREKEK MINDEN korban beestek a nyulak üregeibe, átestek az ablakokon, elsodorta őket egy váratlan áradat, vagy felkapta őket egy tornádó. A gyerekek mindig is *utaztak*, és mivel fiatalok, éles elméjük, és teli vannak ellentmondással, az úti céljaik nem minden esetben korlátozódnak kizárólag a lehetségesre. A felnőttkor már korlátozó tényezőket hoz magával, mint például a gravitáció, a lineáris tér, a hit, hogy a lefekvés 8 órakeres szükséges, és nem csupán véletlenszerű megszorítás. A felnőttek is képesek lehetnek belezuhanni egy-egy nyúlüregbe, vagy átesni egy elvarázsolt ruhásszekrényen, de ennek minden egyes megélt évvel csökken a valószínűsége. Ez talán annak a következménye, hogy a világban, ahol élnek, az óvatosság elengedhetetlen a túléléshez, és a logika elkoptatja a *nyilvánvaló* mögött rejtőző *szébb* és *jobb* dolgok lehetőségét. A gyerekkor elolvad, a fantázia szárnyalását a szabályok váltják fel. Akit a tornádó felkap, az meghal, nem pedig egy varázslatos világban

köt ki. Ha valaki beszélő rókával találkozik, magas láza van, nem pedig kísérője, aki a nagy kalandra invitálná.

De a gyerekek, ó, a gyerekek. A gyerekek követik a rókákat, kinyitják a ruhásszekrényeket, bekukkantanak a hidak alá. A gyerekek felmásznak a falakra, belesznek a kutakba, és addig egyensúlyoznak a valószínűség borotvaélén, amíg néha, csak néha, a valószínűség megadja magát, és megmutatja nekik a hazavezető utat.

Ha valaki még tizennégy éves kora előtt egy csupa csoda és varázslat világ megmentője lesz, az nem éppen int óvatosságra. A legtöbb gyerek életében, aki átesett a szülővilága repedésein, a legtöbb esetben eljön a nap, amikor rossz ajtót nyitnak ki, rossz kulcslyukon lesnek be – és hirtelen ott találják magukat, ahol az egész kezdődött. Egyesek számára ez áldás. Egyesek könnyedén maguk mögött hagyják a kalandokat és a lehetetlenséget, hogy a kiszámítható észszerűséget válasszák a világban, ahol világra jöttek. Mások...

Mások nem vágyódnak el a világból, ahol megtalálták a helyüket. Ők az egész életüket ablakok zörgetésével, kulcslyukak kémlelésével fogják tölteni, keresve a *hazavezető* utat. Keresve az egyetlen, tökéletes ajtót, amely átviszi őket, hiába olyan valószínűtlen az egész.

A családjuk sokszor nehezen érti meg a visszatérő, csodafogyott gyerekeket. Akik számára sosem nyílt ajtó, hazugnak vélhetik őket. Álmodozónak. Ha jóindulatúak akarunk lenni, úgy tűnik, gyengélkednek. Kegyetlenebbül fogalmazva, betegek. Valamit kezdeni kell velük.

Mondjuk, például, beadni őket Eleanor West csellengő gyerekek számára létesített otthonába. Egy iskolába, ahová azok

járnak, akik elmentek és visszatértek, és remélik, hogy újra elmehetnek, ha a szél a megfelelő irányból fúj, ha a csillagok fényesebben ragyognak, ha a világ visszaemlékszik, milyen megkegyelmezni a vágyódónak, az elveszettnek. Ott a társaik között lehetnek, mármint, ha vannak egyáltalán társaik; olyanok között, akik megértik, milyen, ha zárt ajtó választja el őket az otthonuktól.

Az iskola szabályai egyszerűek. Gyógyulj. Reménykedj. És ha tudod, találd meg az utat vissza, oda, ahová tartozol.

Házalók, látogatók, ellenőrök kíméljenek!

1

EGY AJTÓ KINYÍLIK, EGY MÁSIK LEREPÜL A ZSANÉRJAIRÓL

ELEANOR WEST CSELLENGŐ gyerekeknek fenntartott otthonába a szokásos módon érkezett meg az ősz. Megszínesedtek a levelek, megbarnult a fű, a levegőt folyamatosan nehezítette a közeledő eső szaga, de az évszak még nem váltotta be ígétét. A mező végében dús termés érett a szederindákon, és nem egy diák töltötte a délutánokat vödörrel a kezében, amíg ujjai sötétlilára nem festődtek, haragos szíve pedig megnyugvást nem nyert.

Kade egyenként végignézte az ablakok tömítését, és ahol a nedvesség beszivároghatott, oda gittet nyomott. Fél szemével a könyvét leste, a másikkal az eget.

Angela is az eget kémlelte. Szivárványra várt, lábán a hagyományos cipővel – varázscipőjét a gondos, bonyolult csomóval összekötött fűzőknél fogva vetette a vállára. Ha a fény és a pára *éppen* úgy találkozik, ahogy kell, ha a szivárvány elég közel ér földet, ő már ott sincs – felhág rá, és szalad, szalad, egészen hazáig.

Christopher, akinek az ajtaja majd csak halottak napján nyílik ki – ha kinyílik egyáltalán, ha hazatalálhat valaha –, a ház mögött ült, a zöldben, és egyre cifrább dallamokat csalt ki csontfurulyájából. Próbált felkészülni a csalódottságra, ha az ajtó mégsem nyílik majd ki, vagy a lehengerlő boldogságra, ha a Csontvázlány visszahívja majd oda, ahová tartozik.

Az egész iskolában ez volt a helyzet. Olyan módon készültek az évszakok változására, ahogy a legmegfelelőbbnek látták, vagy a legmegnyugtatóbbnak; olyan módon, amely a legnagyobb valószínűséggel segíti őket át a télen. A nyár uralta világokban járt lányok bezárkóztak a szobáikba, és sírtak, mert újabb hat hónap állt előttük, fogságba esve ebben a világban, amely az egyik pillanatról a másikra börtönné vált valamiképpen. Mások, akik örök hóval borított tájakra utaztak, meleg bundák, forró tűzek és édes forralt bor világába, örvendeztek, mert az ő esélyük a visszajutásra ilyenkor kinyílt, akár a jégvirág.

Maga Eleanor West, ez az életerős kilencvenhét éves asszony, aki látszatra még csak a hetvenes éveikhez közelített, és ezt a látszatot ki is használta, ha az iskolán kívüli emberekkel kellett tárgyalnia, a folyosókat járta. Építészszemmel fürkészte a falakat, repedések nyomát kereste, a plafonon ázás vagy penész nyomait. Néhány évente szakembereket kellett hívni, hogy rendben tartsák a dolgokat. Eleanor utálta a felfordulást. A gyerekek utálták, ha hétköznapi zsványoknak kellett tettetni magukat, akiket a szüleik azért küldtek el, mert ablakokat törtek be, vagy felgyújtottak ezt-azt, holott a valódi ok az volt, hogy sárkányokat öltek, és ezt nem voltak hajlandóak letagadni. A hazugságok annyira piti, kicsinyes dolgok, és Eleanor nem tudta hibáztatni őket az érzéseikért, de úgy sejtette, más

dalt fújának, ha ő elhalasztaná a felújításokat, és valakinek a fejére esne az álmennyezet.

A diákok és az iskola szükségleteinek kiegyensúlyozása fárasztó feladat volt. Eleanor nagyon szeretett volna visszatérni az Oktalanságba és gondtalanságba, amelyről jól tudta, hogy ott várja a jövő arany országában. A gondjaira bízott gyerekekhez hasonlóan Eleanor West is haza akart térni, amióta az esztét tudta, azonban a többségtől eltérően számára a szenvedés nem hónapokra, hanem évtizedekre nyúlt vissza... és a többségtől eltérően már több tucat utazó hazatérését nézte végig, miközben ő maga helyben maradt, képtelen volt követni őket, képtelen volt bármi mást tenni a síráson kívül.

Néha úgy gondolta, ebben a világban egyetlen igazi varázslat történik: rengeteg gondviselésébe adott gyerek talált haza, a szülők mégsem vádolták meg soha bűncselekménnyel, sosem kezdeményezték drága csemetéjük eltűnésének kivizsgálását. Tudta, hogy a szülők szerették őket: látott már apákat sírni, fogta már komoran az árnyakba meredő anyák kezét, akik képtelenek voltak megmozdulni, vagy feldolgozni a gyászuk mértékét. Azonban egyikük sem nevezte gyilkosnak, egyikük sem követelte, hogy zárják be az iskolát. Ők is tudták. A lelkük mélyén tudták, és már jóval azelőtt is tudták, mielőtt Eleanor átadta volna nekik a felvételi papírokat, hogy a gyermekük csak elbúcsúzni tért vissza hozzájuk.

A folyosón kinyílt egy ajtó, és egy telefonjába temetkezett lány lépett ki rajta. Eleanor megállt. Jobb elkerülni a kellemtelen összeütközéseket. A lány felé fordult, de az még mindig a kijelzőre meredt. Eleanor a padlóhoz koppantotta a botja hegyét.

A lány megállt és felnézett; az arca foltosan elvörösödött, amikor rájött, hogy nincs egyedül.

– Izé – bökte ki. – Jó reggelt, West kisasszony.

– Jó reggelt, Cora – válaszolta Eleanor. – Kérlek, szólíts Eleanornak, ha nem gond. Lehet, hogy egyre öregszem, de sosem voltam kisasszony. Inkább lennék nagyszony a helyeken, ahol jártam.

Cora értetlen arcot vágott. Ez gyakorta megesett az új diákokkal. Eltartott egy ideig, hogy hozzászokjanak a gondolathoz: van olyan hely, ahol a többiek hisznek nekik, ahol legfeljebb vállvonogatást kapnak válaszul, ha lehetetlenséget mondanak, vagy egy hasonlóképp lehetetlen megjegyzést, de senki sem csúfolja őket, és nem is nevezi bolondnak.

– Igen, asszonyom – felelte végül.

Eleanor elnyomta a sóhajt. Cora helyrejön majd. Ha nem magától, akkor Kade beszél vele. Lundy halála óta Kade lett Eleanor szárnysegédje, és Eleanornak emiatt rosszul kellett volna éreznie magát – hisz Kade még mindig gyerek volt, a mezőn kellett volna rohangálnia és fákra másznia, nem pedig úrlapokat kitöltögetni, és tanrendet tervezni – ő azonban különleges eset volt, Eleanor számára pedig tagadhatatlanul elkelt a segítség. Egy nap Kade fogja vezetni ezt a helyet. Jobb is, ha már most elkezd rá a felkészülést.

– Hogy érzed itt magad, drágám? – kérdezte, mire Cora felragyogott. Különös, mennyire megszépült, ha nem nézett maga elé savanyúan, zavarodottan, és kissé elveszetten. Alacsony, kerekded lány volt, mindenhol csupa ív: a melle, a hasa lágy dombjai, a felkarja és a combja puha szélessége, a csuklója és bokája meglepő kecsessége. A szeme nagyon kék volt, a haja

hosszú; azelőtt az őszi fű színének barnaságát idézte, most tucatnyi kék és zöld árnyalatban pompázott, akár egy trópusi hal pikkelyei.

Ha elég hosszú ideig marad itt, *szárazon*, újra bebarnul majd. Eleanor már találkozott más gyerekekkel is, akik Cora ajtaján léptek át, és tudta – bár sosem mondta volna a lánynak –, hogy azon a napon, amikor a kék és zöld fakulni kezd, legyen az akár holnap, akár egy év múlva, az ajtaja örökre bezárul, és Cora azután hajótöröttként él majd ezen az idegenné vált parton.

– Mindenki nagyon kedves – válaszolta Cora. – Kade azt mondta, tudja, hogy az iránytű melyik irányában helyezkedik el a világom, és segít majd, hogy utánanézzek a többieknek, akik oda utaztak. Meg, hát, Angela bemutatott a többi lánynak, és köztük is van, aki vízi világban járt, úgyhogy sok mindről el tudunk beszélgetni.

– Ez csodálatos! – vágta rá Eleanor, és őszintén így is gondolta. – Ha valamire szükséged van, csak szólj, rendben? Azt akarom, hogy minden diákom boldog legyen.

– Igen, asszonyom. – Cora ragyogása megfakult. Az ajkába harapott, és zsebre tette a telefont. – Mennem kell. Izé, Nadya meg én lemegyünk a tóhoz.

– Emlékeztess rá, kérlek, hogy vegyen kabátot! Könnyen megfázik.

Eleanor félreállt, hagyta elsietni Corát. Már nem bírt lépést tartani a diákokkal, és úgy vélte, ez jó jel: minél hamarabb marad le teljesen, annál előbb mehet haza.

Ó, jaj, mennyire belefáradt már az öregedésbe.

CORA KISSÉ BEHÚZOTT vállakkal rohant le a lépcsőn, várva a nevetést vagy a sértést – amely azonban nem érkezett meg. Az iskolába érkezése óta eltelt hat hétben senki sem nevezte „kövérnek” úgy, mintha ez a „szörnyeteg” szinonimája volna. Egyetlenegyszer sem. Kade, a nem hivatalos szabó, aki a távozó diákok által hátrahagyott, régi ruhatár felett rendelkezett, csak végigmérte tetőtől talpig, aztán mondott egy számot, amitől Cora szeretett volna meghalni egy kicsit – de aztán rájött, hogy Kade nem ítélkezett, egyszerűen szerette volna, ha illenek rá a ruhái.

A többiek gyakran veszekedtek, gúnynevekkel is illették egymást, de mindig csak olyasmik miatt, amit csináltak, vagy ahol jártak, nem azért, *akik* voltak. Nadya jobb karja a könyök felett véget ért, de senki sem szólította nyominak vagy fogyinak, vagy bármi másnak, aminek, Cora biztosra vette, az ő régi iskolájában igenis neveztek volna. Mintha megtanulták volna, hogyan legyenek kicsit kedvesebbek, vagy talán, hogy hogyan ítélkezzenek kissé óvatosabban.

Cora egész életében kövér volt. Hurkás újszülött, duci baba az úszásoktatáson, húsos kisgyerek az alsó tagozatban. Nap mint nap meg kellett tapasztalnia, hogy a „kövér” szó egyet jelent az „értéktelennel,” akibe „még a levegő is kár”, aki egy „visszataszító, kenyérpusztító”. Mire harmadikos lett, már kezdte maga is elhinni, hisz mi mást tehetett volna?

Aztán beleesett a Mederbe (senki ne is gondolkozzon rajta, hogyan került oda, sem azon, miként juthatna vissza, egyszerűen *ne*), és hirtelen szép lett. Hirtelen erős lett, a zsírréteg megvédte a jeges víz marásától, és mélyebbre merült, meszebb tempózott, mint bárki más a rajban. Hirtelen hős lett

belőle, bátor, ügyes és imádott. És azon a napon, amikor az az örvény beszippantotta, és a szárazföldön ejtette le, a saját hátsó udvarukban, kopoltyúk és úszóhártyák nélkül, szeretett volna meghalni. Azt gondolta, soha többé nem lesz szép.

De talán itt... talán itt mégis. Talán itt megengedik neki. Mindenki azért küzdött, hogy a maga módján biztonságban legyen, szép legyen, tartozzon valahova. Talán neki is sikerülhet.

Nadya a verandán várta. A körmeit vizsgálgatta, és körülbelül akkora visszafogott feszültség vibrált benne, mint egy átszakadni készülő gátban. Amikor meghallotta a becsukódó ajtót, felnézett.

– Késtél! – Halvány orosz akcentus színezte a szavait, rátekeredett a papírvékony magánhangzókra, akár a hínár.

– Miss West volt ott a folyosón, a szobám előtt – rázta meg a fejét Cora. – Nem számítottam rá. Olyan csendes a *korához* képest.

– Idősebb, mint amennyinek kinéz – felelte Nadya. – Kade szerint majdnem százéves.

– Ez hihetetlen – ráncolta a homlokát Cora.

– Mondja ezt a kék-zöld hajú – vágta rá Nadya. – Csoda, hogy a szüleid ideértek veled, mielőtt a szépségipar bekebelezett volna, mint a hihetetlen lányt, akinek még a lába között is hínár nő!

– Hé! – kiáltott fel Cora.

Nadya felnevetett, és lesietett a lépcsőn. Kettesével vette a fokokat, mintha nem bízna benne, hogy oda viszik, ahová indult.

– Csak azért mondom, mert szeretlek, és mert egy nap még a magazinok címlapjára kerülsz, Tom Cruise meg a szcientológusok idegen lényei mellé!

– Csak mert te feladsz nekik – felelte Cora. – Miss West azt is mondta, hogy emlékeztesselek, vegyél fel kabátot.

– Miss West utánam hozhatja a kabátot, ha olyan nagyon ragaszkodik hozzá – szólt vissza Nadya. – Nem fázom.

– Azt nem, de folyton *megfázol*, és gondolom, unja már hallgatni, ahogy éppen kiköhögöd a fél tüdődet.

– A hazatérésért meg kell szenvedni – intette le Nadya. – Na gyere, igyekezz! A teknőcök nem fognak maguktól felborulni.

Cora megcsóválta a fejét, és igyekezett.

Nadya az iskola veteránjai közé tartozott: eddig öt évet öltött el az intézetben, tizenegy-től tizenhat éves koráig. Az ajtaja ez alatt az öt év alatt egyáltalán nem jelentkezett, de az örökbe fogadó szülei sem, hogy hazavigyék. Ez szokatlan volt. Mindenki tudta, hogy a szüleik bármikor kivehették innen a gyerekeket: Nadyának csak kérnie kellett volna, és visszatérhetett volna az életbe, amelyet, nos, *minden* előtt élt.

Mindenki, akivel Cora eddig beszélt, azt mondta, ha eltelt négy év, és az ajtó nem bukkant fel, a gyerekek általában úgy döntenek, visszatérnek a régi életükbe.

– Akkor adják fel – magyarázta Kade szomorú arccal. – Akkor döntenek el: *„Nem élhetek egy olyan világért, amely nem tart rám igényt, úgyhogy jobb lesz hozzászokni egy olyan világhoz, amilyen jutott.”*

Nadya azonban nem. Ő nem tartozott egyik klikkbe vagy baráti körbe sem, kevés szoros barátságot ápolt, és nem is tűnt úgy, mintha annyira hiányoznának neki – de azért itt maradt. Az osztályból a teknősök tavához ment, a kádból egyenesen az ágyba; a haját mindig nedvesen tartotta, akárhányszor fázott is meg, és sosem hagyott fel a víz figyelésével, hátha meglát-

ja a buborékokat, amelyek az utat jelzik, vissza, Belyyrekába, a Vízbe fúlt világba, a Tőfelszín Alatti Országba.

Cora első napján lépett oda mellé, amikor dermedten állt az ebédlő ajtajában. Rettegett az ebédttől – mi lesz, ha kicsúfolják? –, de rettegett megfordulni és elmenekülni is, mert mi lesz, ha a háta mögött kinevetik?

– Hé, új lány – szólította meg. – Angela szerint sellő voltál. Igaz ez?

Cora csukladozva, dadogva, valahogy közölte, hogy *igen*. Nadya elégedetten elmosolyodott, és karon fogta Corát.

– Jó lesz – közölte. – Azt az utasítást kaptam, hogy barátkozzok többet, és úgy látom, te megfelelsz a célnak. Mi, nedves csajok, tartsunk össze.

Az azóta eltelt hetekben Nadya a legjobb és egyben a legrosszabb barátnak bizonyult. Hajlamos volt kopogás nélkül berontani Cora szobájába, nyaggatni a szobatársát, és nyaggatni miss Westet is, hogy szervezze át a szobabeosztást, hadd költözzenek össze. Miss West következetesen megtagadta, mondván, hogy nem maradna száraz törölköző az egész iskolában, ha a két legtöbbet fürdő lány még biztathatná is egymást.

Corának még sosem volt Nadyához hasonló barátja. Úgy vélte, tetszik neki a dolog, bár nem látott tisztán: az újdonság varázsa még annyira lenyűgözte.

A teknősök tava lapos ezüsttálnak tűnt a fűben; a naplemente kissé antikolt fényt adott neki, a felszínét csak a teknősök páncéljainak lapos tányérja törte meg – úsztak, hogy elintézzék, ami különös teknősügyet még el kellett intézniük, mielőtt hónapokra téli álomba *merülnek*.

Nadya felkapott a földről egy botot, és rohanni kezdett. Cora, mint egy hűséges lufi, követte.

– Teknőcök! – süvöltötte Nadya. – A királynőtök visszatér!

Nem állt meg a tó partján, boldogan futott tovább, pancsolva a sekély vízben, széttördelve a felszín tökéletes simaságát. Cora néhány lépésre a víz szélétől megállt. Ő az óceánt, a sós vizet kedvelte, ahol a hullámok kissé csípték a bőrét. Az édesvíz nem volt elégséges.

– Gyertek vissza, teknőcök! – kiabálta Nadya. – Gyertek vissza, hadd szeresselek benneteket!

Ez volt az a pillanat, amikor a lány lezuhant a semmiből, és hatalmas loccsanással a teknősök tavába esett. Az állatokat a levegőbe dobta a hullám, Corát és Nadyát pedig elborította a tó sáros vize.

2 A GRAVITÁCIÓ A LEGJOBBAKAT IS UTOLÉRI

A TÓBA POTTYANT lány köpködve emelkedett ki a vízből. A hajába alga gabalyodott, és egy igen meglepett teknős esett csapdába bonyolult szabású öltözete redőiben, amely mintha egy báli ruha és egy menyasszonyi torta egyesüléséből született volna – miután valaki mindkettőt neonrózsaszínre festette. Úgy tűnt, le is olvad éppen; szétvált a varrásoknál, és csíkokban folyt le a lány karján. Hamarosan teljesen meztelen lesz.

Ő azonban mintha észre se vette volna, vagy talán csak nem érdekelte. Kitörölte a vizet és az olvadó ruhát a szeméből, lerázta oldalra, és forgolódott mindenfelé, amíg észre nem vette a parton álló Nadyát és Corát, akik tátott szájjal bámulták őt.

– Hé, ti! – kiáltotta a lány feléjük bökkve. – Vigyetek a vezetőtökhöz!

Cora szája hangosan becsukódott, míg Nadya továbbra is csak bámult. Mindketten olyan világokban jártak, ahol más szabályok uralkodtak – Cora az Észszerűség szépséges földjére

utazott, Nadya a támadhatatlan Logikába. Ezek egyike sem készítette fel őket olyan helyzetre, hogy teknőszápor közepette lányok potyogjanak az égből, majd azonnal kiabálni kezdenek, főleg nem itt, hiszen mindketten meg voltak róla győződve, hogy ez a világ rémesen kiszámítható és unalmas.

Cora tért először magához.

– Úgy érted, miss Eleanorhoz? – kérdezte, és meg is könnyebbült. Igen, a lány, aki nagyjából tizenhét évesnek nézett ki, bizonyára miss Eleanorral akar majd beszélni. Talán új diák, és év közben mindenki furán érkezik.

– Nem – válaszolta a lány dacosan, és karba tette a kezét, amitől a vállán akadt teknős leesett, és hangos csobbanással ért a vízbe. – Az anyámra gondolok. Odahaza ő a főnök, úgyhogy gondolom, itt is. Elvégre ez így... – Elhúzta a száját, a következő szót szinte kiköpte. – *Logikus*.

– Hogy hívják az anyádat? – kérdezte Cora.

– Onishi Sumi – válaszolta a lány.

Nadya végre lerázta magáról a döbbenetet.

– Az nem lehet – meredt a lányra. – Sumi meghalt.

A lány Nadyára bámult. Aztán lehajolt, benyúlt a vízbe, kivett egy teknőst, és teljes erőből Nadya fejéhez vágta. Nadya elrántotta a fejét. A lány ruháját eddigre egészen feloldotta a víz; teljesen lecsúszott róla, csak valami rózsaszínes nyálka maradt utána. Cora eltakarta a szemét.

Talán mégsem volt olyan jó ötlet ma elhagyni a szobáját.

* * *

CORÁVAL TALÁLKOZVA a legtöbben azonnal azt feltételezték, hogy a kövérsége egyben lustaságot is jelent, vagy hogy beteges.

Az igaz, hogy a kemény edzések előtt mindig becsavarta a térdét – egy kis szalag nagy fájdalmat tud megelőzni –, de ennél nagyobbat nem is tévedhettek volna. Mindig is jó futó volt. Kis korában az anyja nem aggódott a súlya miatt, mert senki, aki látta, hogyan rohangál a kis Cora az udvarban, nem hihette, hogy bármi gond lehet vele. Duci, de majd kinövi, ennyi az egész.

Cora később valóban nőtt, a súlyát azonban nem nőtte ki. De azért továbbra is futott, még hozzá olyan sebességgel, melyet az emberek a Nadyához hasonlókhöz társítottak, akik pengeként metszik át a szelet, és nem élő felhőként utaznak rajta – hatalmas, puha és gyors felhőként.

Dobogó léptekkel, a karjával kaszálva rohant fel a bejáratú lépcsőn. Annyira elfoglalta maga a futás, hogy nem is nézte, merre fut, úgyhogy egyenesen beleszaladt Christopherbe. Mindketten elterültek. Cora megnyikkant, Christopher felkiáltott; kezük-lábuk összegabalyodott, és a fiú nagyrészt a lány alá került.

– Jaj – jegyezte meg Christopher.

– Óbasszus! – A felkiáltás egy szóban tört ki belőle, legfőképpen a stressz és a rémület. Ez az a perc: mostantól már nem új lány többé, csak az esetlen kövér lány.

Amilyen gyorsan tudta, eltolta magát Christophertől, és el is billent, úgyhogy felállás helyett félregurult. Amikor elég messzire került, és már nem értek egymáshoz, négykézlábra állt, úgy pislogott vissza Christopherre. Kiabálni fog, akkor pedig Cora sírva fakad, miközben Nadya egyedül marad az idegennel, aki egy halottat keres.

Pedig ez a nap olyan *jól* kezdődött.

Christopher ugyanolyan aggodalommal nézett vissza rá. Ugyanolyan *fájdalmasan*. Végül felszedte a csontfurulyáját a porból, és sértetten megszólalt.

– Nem ragályos, ugye tudod?

– Hogy mi nem ragályos?

– Ha valaki olyan világba kerül, ami nem csupa egyszarvú és szivárvány. Nem lehet elkapni. Attól, hogy hozzám érsz, nem változik meg a világod.

Cora elvörösödött.

– Ó, nem! – kiáltotta, a kezét értelmetlenül rebegtetve, mint a hálóba akadt, menekülni próbáló papagájhalak. – Én nem... mármint egyáltalán nem... úgy értem...

– Semmi baj – állt fel Christopher. Magas volt és vékony, a bőre barna, a haja fekete, és a bal hajtókéjén egy apró, koponyás kitűzőt viselt. Mindig kabátot hordott, részben a zsebek miatt, részben azért, hogy készen álljon a szökésre. A legtöbben ilyenek voltak. Mindig a kezük ügyében tartották a cipőjüket, az ollóikat, vagy akármilyen talizmánt, amire szükségük lehetett, amikor majd kinyílik az ajtó, és választaniuk kell, hogy menjenek vagy maradjanak. – Nem te vagy az első.

– Azt hittem, haragudni fogsz rám, amiért beléd szaladtam, és azt mondod, kövér vagyok – bökte ki Cora, mire Christopher szemöldöke megemelkedett.

– Én... hát jó, nem erre számítottam. Izé. Nem tudom, mit mondjak.

– Tudom, hogy kövér vagyok, csak nem mindegy, hogyan mondják. – Cora végre leeresztette a kezét. – Attól félttem, te rosszul mondod majd.

– Értem – bólintott Christopher. – Én mexikói származású vagyok. Rémesen sokan gondolták a régi iskolámban, hogy jó vicc, ha családegyesítő vízumnak neveznek, vagy megjátszott aggodalommal faggatnak, hogy a szüleim jogszerűen tartózkodnak-e az országban. Odáig fajult a dolog, hogy már ki sem akartam mondani, hogy *mexikói*, mert az ő szájukból sértésnek hangzott, holott valójában a kultúrám és az örökségem, a családom. Úgyhogy értem. Nem tetszik, de nem is a te hibád.

– Ó, az jó – sóhajtott fel Cora megkönnyebbülten, aztán elfintorodott. – Mennem kell. Meg kell találnom miss Eleanort.

– Ezért rohantál annyira?

– Aha – bólintott sietve Cora. – Van a teknősök tavában egy idegen lány, és azt mondja, olyasvalaki lánya, akiről én sosem hallottam, de Nadya szerint halott, úgyhogy szerintem egy felnőttre van szükségünk.

– Ha felnőtt kell, akkor Kade-et keresd, ne Eleanort. – Christopher az ajtó felé indult. – Ki a halott?

– Valamilyen Sumi.

Christopher ujjai összeszorultak a csontfuru lyán.

– Igyekezz – közölte, és Cora engedelmeskedett, követte a fiút fel a lépcsőn, be az épületbe.

A folyosók hűvösek és üresek voltak. Épp nem tartottak órákat: a többi diák szétszóródott, a konyhában beszélgettek, a szobáikban aludtak. Ahhoz képest, hogy megfelelő körülmények között szinte fel tudott robbanni a zsvajtól, az épület gyakran meglepő csendbe burkolódzott.

– Sumi azelőtt járt ide, hogy te idekerültél – magyarázta Christopher. – Egy Édességnek nevezett világba ment, ahol magára haragította a Vattacukorgrófnőt, és politikai száműzött lett.

– A szülei vitték el?

– Nem, meggyilkolták.

Cora komolyan bólintott. Hallott a gyilkosságokról, a Jill nevű lányról, aki úgy vélte, úgy nyithatja ki a saját ajtaját, ha annyi más ajtót szabdal szét, amennyit csak tud. Volt valami rémséges a történetben, de szégyenteljes megértés is. Sokan – nem mind, nem is a legtöbben, de sokan – megtették volna ugyanezt, ha képesek rá. Akadtak olyanok is, akik komor tisztelettel tekintettek Jill művére. Persze, embereket ölt. És végül nem is jutott vele haza.

– Aki megölte, nem volt a barátom, nem igazán, de a testvére igen. Mi... Jack és Jill egy Lápvilágnak nevezett helyre ment, amely a leírásuk alapján egy horrorfilmre hasonlított. Engem sokan melléjük soroltak be Mariposa miatt.

– Te odamentél?

Christopher bólintott.

– Eleanor még mindig nem tudja eldönteni, hogy Tündérföld volt-e, vagy Alvilág, esetleg valami példátlan a kettő között. Ezért nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítani a címkéknek. Néha azt hiszem, részben itt rontjuk el. Azon igyekszünk, hogy a dolgoknak értelme legyen, bár van, aminek sosem lesz.

Cora nem felelt.

A folyosó végén Eleanor lakosztályának csukott ajtaja várta őket. Christopher kétszer bekopogott, aztán válaszra se várva benyitott.

Eleanor odabent volt; ecsetet tartott a kezében, és olajfestéket kent egy vászonra, amelyre ránézésre már nem egy réteg került korábban. Kade is bent volt, a széles ablakpárkányon

ücsörgött, kezében kávésbögrével. Mindketten a nyitott ajtóra pillantottak. Eleanor örömmel, Kade lassú zavarodottsággal.

– Cora! – kiáltott fel Eleanor. – Azért jöttél, hogy együtt fessünk, drágám? Christopher! Milyen jó látni, hogy mégis barátokat szerzel.

– Igen, miss Eleanor – grimaszolt Christopher. – Valójában nem művészetóra jöttünk. Van valaki a teknősök tavában.

– Nadya az? – tudakolta Kade.

– Ezúttal nem – válaszolta Cora. – A lány az égből pottyant a tóba, a haja fekete, a ruhája meg leolvadt róla, amikor vizes lett, és azt mondta, hogy... – Elhallgatott, mert itt elérte a lehetetlenségnek azt a fokát, amellyel még ő, aki pedig egyszer megküzdött a Fagyott Könnyek Kígyójával, sem tudott megbirkózni. Christophernek azonban szerencsére ez nem jelentett akadályt.

– Azt mondja, Sumi az anyja. Valaki ki tudna jönni a tóhoz, hogy megérthessük, mi a fene történik?

– Majd én megyek – húzta ki magát ültében Kade.

– Menj – egyezett bele Eleanor. – Én addig rendet csinállok itt. Hozd az irodába, ha végeztetek.

Kade biccentett és a bögréjét hátrahagyva lecsusszant a párkányról. Sietősen magához intette Corát és Christophert, majd kiterelte őket az ajtón. Eleanor némán nézte a három gyerek távozását. Amikor az ajtó becsukódott utánuk, a tenyerébe tette az arcát.

Sumi világa az Édesség, Oktalanság volt, a dolgok rendjét irányító törvényektől független. Volt egy prófécia-féleség, amely szerint Sumi egy nap visszatér, legyőzi a Tortakirálynő seregeit, és trónra lépve jóságos uralkodója lesz a világnak.

Nem volt oktalanság azt gondolni, hogy a jövő, a prófécia biztonságos tudatában kényelmesen haladt előre a maga útján. Mára azonban Sumi halott volt, és a jövő, bármerre is tartott eredetileg, szétesett.

Hiszen minden szétesik, ha magára hagyják. A jövő, a múlt, nem számít. Minden szétesik.